

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

27. travnja 2022.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Unutarnje tržište – Članak 114. stavak 2. UFEU-a – Isključenje poreznih odredbi – Direktiva 2000/31/EZ – Usluge informacijskog društva – Elektronička trgovina – Internetska platforma za posredovanje u prometu nekretnina – Članak 1. stavak 5. točka (a) – Isključenje područja oporezivanja – Definicija – Nacionalni propis u vezi s porezom na turističke smještajne objekte – Odredba kojom se posrednici obvezuju da poreznoj upravi, na pisani zahtjev, dostave određene podatke u vezi s iskorištavanjem tih objekata radi utvrđivanja obveznika tog poreza – Članak 56. UFEU-a – Nepostojanje diskriminacije – Nepostojanje ograničenja”

U predmetu C-674/20,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Cour constitutionnelle (Belgija), odlukom od 26. studenoga 2020., koju je Sud zaprimio 10. prosinca 2020., u postupku

Airbnb Ireland UC

protiv

Région de Bruxelles-Capitale,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: A. Prechal, predsjednica vijeća, J. Passer, F. Biltgen, N. Wahl (izvjestitelj) i M. L. Arastey Sahún, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Airbnb Ireland UC, D. Van Liedekerke, *advocaat*, kao i A. Laes i M. Van Lierde, *avocats*,
- za Région de Bruxelles-Capitale, C. Molitor, *avocat*,

* Jezik postupka: francuski

- za španjolsku vladu, L. Aguilera Ruiz, u svojstvu agenta,
 - za francusku vladu, N. Vincent i T. Stéhelin, u svojstvu agenata,
 - za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju R. Guizzi, *avvocato dello Stato*,
 - za nizozemsku vladu, M. K. Bulterman i J. Hoogveld, u svojstvu agenata,
 - za austrijsku vladu, J. Schmoll, u svojstvu agenta,
 - za poljsku vladu, B. Majczyna, u svojstvu agenta,
 - za Europsku komisiju, W. Roels, S. Kaléda, P.-J. Loewenthal i L. Armati, u svojstvu agenata,
- odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 1. stavka 5. točke (a) i članka 15. stavka 2. Direktive 2000/31/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2000. o određenim pravnim aspektima usluga informacijskog društva na unutarnjem tržištu, posebno elektroničke trgovine (Direktiva o elektroničkoj trgovini) (SL 2000., L 178, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 39., str. 58.), članaka 1. do 3. Direktive 2006/123/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o uslugama na unutarnjem tržištu (SL 2006., L 376, str. 36.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 47., str. 160.) i članka 56. UFEU-a.
- 2 Zahtjev je upućen u okviru tužbe za poništenje članka 12. Uredbe Région de Bruxelles-Capitale (Regija glavnog grada Bruxellesa, Belgija) od 23. prosinca 2016. o regionalnom porezu na turističke smještajne objekte koju je podnio Airbnb Ireland UC.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2000/31

- 3 Na temelju uvodne izjave 12. Direktive 2000/31:

„Neke aktivnosti treba isključiti iz područja primjene ove direktive zbog toga što se sloboda pružanja usluga u tim područjima, u ovoj fazi, ne može jamčiti na temelju Ugovora ili postojećeg sekundarnog zakonodavstva. Izostavljanjem tih aktivnosti ne isključuje se ni jedan instrument koji se može pokazati potrebnim za pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta. Oporezivanje, posebno porez na dodanu vrijednost nametnut za veliki broj usluga na koje se odnosi ova direktiva, mora se isključiti iz područja primjene ove direktive.”

4 Uvodna izjava 13. te direktive glasi:

„Ova direktiva nema za cilj utvrđivanje pravila o fiskalnim obavezama i ne prejudicira izradu instrumenata Zajednice koji se odnose na fiskalne aspekte elektroničke trgovine.”

5 Uvodnom izjavom 21. navedene direktive propisano je:

„Opseg područja koordinacije ne utječe na buduće usklađivanje Zajednice na području usluga informacijskog društva niti na buduće zakonodavstvo koje će se usvojiti na nacionalnoj razini u skladu s pravom Zajednice; područje koordinacije obuhvaća samo zahtjeve vezane za *online* aktivnosti kao što su *online* informacije, *online* oglašavanje, *online* kupnja, *online* sklapanje ugovora [...]”.

6 Člankom 1. Direktive 2000/31, naslovljenim „Cilj i područje primjene”, propisuje se:

„1. Ova direktiva ima za cilj doprinijeti pravilnom funkcioniranju unutarnjeg tržišta osiguranjem slobodnog kretanja usluga informacijskog društva između država članica.

2. Ova direktiva usklađuje, u mjeri potrebnoj za postizanje cilja iz stavka 1., pojedine nacionalne odredbe o uslugama informacijskog društva koje se odnose na unutarnje tržište, poslovni nastan davatelja usluga, komercijalna priopćenja, elektroničke ugovore, odgovornost posrednika, kodeks ponašanja, izvansudske nagodbe, mogućnosti tužbe i suradnju između država članica.

[...]

5. Ova direktiva se ne odnosi na:

(a) područje oporezivanja;

[...]”

7 Članak 3. stavak 2. te direktive glasi:

„Države članice ne mogu, zbog razloga koji spadaju u okvir područja koordinacije, ograničiti slobodu pružanja usluga informacijskog društva iz neke druge države članice.”

8 U skladu s člankom 3. stavkom 4. navedene direktive, odstupanje od te zabrane moguće je, pod uvjetom da je ono razmjerno cilju koji se nastoji ostvariti, samo zbog razloga povezanih s javnim poretkom, zaštitom javnog zdravlja, javnom sigurnosti ili zaštitom potrošača.

9 Članak 15. stavak 2. te direktive glasi:

„Države članice mogu utvrditi obveze za davatelje usluga informacijskog društva da odmah obavijeste nadležna tijela javne vlasti o navodnim protuzakornim aktivnostima ili informacijama koje poduzimaju odnosno pružaju primatelji njihove usluge ili obvezu da nadležnim tijelima na njihov zahtjev dostave informacije koje omogućuju identifikaciju primatelja njihovih usluga s kojima imaju sporazume o pohrani informacija.”

Direktiva 2006/123

- 10 U članku 1. Direktive 2006/123, naslovljenom „Predmet”, predviđa se:

„1. Ovom direktivom određuju se opće odredbe kojima se pružateljima usluga olakšava ostvarivanje slobode poslovnog nastana te slobodno kretanje usluga uz istodobno održavanje visokog stupnja kvalitete tih usluga.

[...]”

- 11 U skladu s člankom 2. te direktive, naslovljenim „Područje primjene”:

„1. Ova se direktiva primjenjuje na usluge koje dostavljaju pružatelji s poslovnim nastanom u državi članici.

[...]

3. Ova se direktiva ne primjenjuje na područje oporezivanja.”

- 12 Člankom 3. iste direktive, naslovljenim „Odnos s važećim pravom [Unije]”, predviđa se:

„1. Ako su odredbe ove direktive u suprotnosti s odredbom nekog drugog akta [Unije] koji uređuje posebne aspekte pristupa ili izvođenja uslužne djelatnosti u specifičnim sektorima ili za specifične struke, prednost ima odredba drugog akta [Unije] koja se primjenjuje na te specifične sektore ili struke. [...]

[...]

3. Države članice primjenjuju odredbe iz ove direktive u skladu s propisima Ugovora o pravu poslovnog nastana i slobodnom kretanju usluga.”

Belgijsko pravo

- 13 Uredbom Regije glavnog grada Bruxellesa od 23. prosinca 2016. o regionalnom porezu na turističke smještajne objekte (*Moniteur belge*, 6. siječnja 2017., str. 509.; u daljnjem tekstu: Uredba od 23. prosinca 2016.) uvodi se paušalni porez po noćenju koji je dužan platiti svaki upravitelj turističkog smještajnog objekta, pri čemu potonji obuhvaća privatni smještaj turista u domaćinstvu kada se on osigurava uz naknadu (u daljnjem tekstu: paušalni turistički porez).
- 14 Na temelju članka 2. točke 8. Uredbe od 23. prosinca 2016., posrednik je „svaka fizička ili pravna osoba koja uz naknadu djeluje kako bi se na turističko tržište stavila na raspolaganje smještajna jedinica, osigurala turistička promidžba turističkog smještajnog objekta ili ponudile usluge pomoću kojih upravitelji i turisti mogu izravno stupiti u kontakt jedni s drugima”.
- 15 U skladu s člankom 3. te uredbe, paušalni turistički porez izračunava se kao umnožak osnovnog iznosa po smještajnoj jedinici, umanjen za privatni smještaj u domaćinstvu, i broja noćenja koje su turisti ostvarili u toj smještajnoj jedinici.

16 Iz članka 4. navedene uredbe proizlazi da paušalni turistički porez duguje upravitelj turističkog smještajnog objekta ili, ako je on nesolventan ili nepoznat, vlasnik nekretnine, a iz članka 7. iste uredbe, da obveznik tog poreza poreznoj upravi podnosi mjesečnu poreznu prijavu.

17 Člankom 12. Uredbe od 23. prosinca 2016. predviđa se:

„Za turističke smještajne objekte koji se nalaze u Regiji glavnog grada Bruxellesa, za koje djeluju kao posrednici ili vode njihovu promidžbenu politiku, posrednici na pisani zahtjev dostavljaju službenicima koje imenuje vlada podatke o upraviteljima i turističkim smještajnim objektima, kao i broj noćenja i iznajmljenih smještajnih jedinica tijekom protekle godine.

Posredniku koji ne postupi u skladu s pisanim zahtjevom iz prethodnog stavka može se izreći upravna novčana kazna od 10 000 eura.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

18 Nakon stupanja na snagu Uredbe od 23. prosinca 2016., porezna uprava Regije glavnog grada Bruxellesa 10. veljače 2017. uputila je Airbnb Ireland zahtjev za dostavu informacija o obveznicima plaćanja turističkog paušalnog poreza koji se koriste njegovim uslugama (u daljnjem tekstu: prvi zahtjev za dostavu informacija).

19 Airbnb Ireland je 31. ožujka 2017. izrazio određenu zadržku u pogledu tog zahtjeva te je predložio da se o njemu raspravi s regionalnim tijelima. Ta mu je uprava 8. kolovoza 2017. uputila novi, precizniji, zahtjev za dostavu informacija u vezi s devet turističkih smještajnih objekata koji se nalaze u Regiji glavnog grada Bruxellesa (u daljnjem tekstu: drugi zahtjev za dostavu informacija).

20 Airbnb Ireland izjavio je 8. rujna 2017. da neće udovoljiti tim zahtjevima, slijedom čega mu je porezna uprava Regije glavnog grada Bruxellesa 10. studenoga 2017. izrekla devet pojedinačnih novčanih kazni u iznosu od 10 000 eura.

21 Između prvog i drugog zahtjeva za dostavu informacija Airbnb Ireland je 10. srpnja 2017. sudu koji je uputio zahtjev, odnosno Couru constitutionnelle (Ustavni sud, Belgija), podnio tužbu za poništenje članka 12. Uredbe od 23. prosinca 2016.

22 Nakon što je istaknuo da iz dokumenata o parlamentarnoj raspravi proizlazi da je Uredba od 23. prosinca 2016. uvođenjem paušalnog turističkog poreza imala za cilj uključiti turistički sektor u snošenje financijskih troškova prouzročenih turizmom i uskladiti oporezivanje turističkih smještajnih objekata u Regiji glavnog grada Bruxellesa, sud koji je uputio zahtjev pojasnio je da posrednici, među kojima je Airbnb Ireland, nisu ni obveznici navedenog poreza niti su zaduženi za njegovo ubiranje, ali su, s druge strane, na temelju članka 12. te uredbe obvezni poreznoj upravi, na njezin pisani zahtjev, pružiti informacije, te im je u slučaju neispunjenja te obveze zapriječena upravna kazna u iznosu od 10 000 eura.

23 Navodeći da se, u skladu sa sudskom praksom Suda, usluga posredovanja čiji je cilj posredstvom elektroničke platforme povezati uz naknadu potencijalne najmoprimce i profesionalne odnosno neprofesionalne iznajmljivače koji nude kratkotrajni smještaj, pri čemu se pružaju i određene usluge kojima se ta usluga posredovanja dopunjuje, treba kvalificirati kao „usluga informacijskog društva” iz Direktive 2000/31 (presuda od 19. prosinca 2019., Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, t. 69.) sud koji je uputio zahtjev, koji smatra da su posrednici iz Uredbe od

23. prosinca 2016. uglavnom pružatelji takve usluge posredovanja, pita se o relevantnosti navedene direktive u ovom predmetu, s obzirom na to da je njezinim člankom 1. stavkom 5. točkom (a) predviđeno da se ona ne odnosi „na područje oporezivanja”.
24. Sud koji je uputio zahtjev osobito se pita o tumačenju tih izraza i o tome kako okvalificirati članak 12. Uredbe od 23. prosinca 2016. u tom pogledu. Taj članak jest dio poreznog propisa, ali Airbnb Ireland, međutim, tvrdi da iznimka predviđena člankom 1. stavkom 5. točkom (a) Direktive 2000/31, koju treba usko tumačiti, u ovom slučaju nije primjenjiva, tako da je članak 12. navedene uredbe obuhvaćen područjem primjene te direktive. Međutim, taj članak 12., obvezom priopćavanja koju nameće, ne ispunjava uvjete predviđene člankom 3. stavkom 4. Direktive 2000/31, pod kojima je državama članicama dopušteno donijeti mjere kojima se ograničava slobodno pružanje usluga informacijskog društva.
25. U tim je okolnostima Cour constitutionnelle (Ustavni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Treba li članak 1. stavak 5. točku (a) Direktive [2000/31] tumačiti na način da je nacionalni propis – koji obvezuje pružatelje usluge posredovanja, čiji je cilj posredstvom elektroničke platforme povezati uz naknadu potencijalne najmoprimce s profesionalnim ili neprofesionalnim iznajmljivačima koji nude kratkotrajni smještaj, da na pisani zahtjev porezne uprave i pod prijetnjom upravne novčane kazne dostave ‚podatke o upraviteljima i turističkim smještajnim objektima, kao i broj noćenja i iznajmljenih smještajnih jedinica tijekom protekle godine’ u svrhu utvrđivanja obveznika regionalnog poreza na turističke smještajne objekte i njihovih oporezivih prihoda – obuhvaćen ‚područjem oporezivanja’ te treba li, slijedom toga, smatrati da je isključen iz područja primjene te direktive?
 2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, treba li članke 1. do 3. Direktive [2006/123] tumačiti na način da se ta direktiva primjenjuje na nacionalno zakonodavstvo kao što je ono opisano u prvom prethodnom pitanju? Ovisno o slučaju, treba li članak 56. [UFEU-a] tumačiti na način da se primjenjuje na takvo zakonodavstvo?
 3. Treba li članak 15. stavak 2. Direktive [2000/31] tumačiti na način da se primjenjuje na nacionalno zakonodavstvo kao što je ono opisano u prvom prethodnom pitanju te da se njime dopušta takvo zakonodavstvo?”

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

26. Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 1. stavak 5. točku (a) Direktive 2000/31 tumačiti na način da odredbu poreznog propisa države članice kojom se obvezuje posrednike – kada je riječ o turističkim smještajnim objektima koji se nalaze u regiji te države članice za koje djeluju kao posrednici ili vode njihovu promidžbenu politiku – da dostave poreznoj upravi, na njezin pisani zahtjev, podatke o upravitelju i turističkim smještajnim objektima te broj noćenja i iznajmljenih smještajnih jedinica tijekom protekle godine, treba smatrati, po svojoj prirodi, neodvojivo povezanom s propisom čiji je ona dio i da je, slijedom toga, obuhvaćena „područjem oporezivanja” koje je izričito isključeno iz područja primjene te direktive.

- 27 Kao prvo, valja podsjetiti na to da je Direktiva 2000/31 donesena osobito na temelju članka 95. UEZ-a, čiji je tekst preuzet u članku 114. UFEU-a, koji u stavku 2. iz svojeg područja primjene isključuje „fiskalne odredbe”. Sud je u presudi od 29. travnja 2004., Komisija/Vijeće (C-338/01, EU:C:2004:253, t. 63.) naveo da taj pojam obuhvaća ne samo sva područja oporezivanja, bez razlikovanja vrsta predmetnih poreza ili davanja, nego i sve aspekte tog područja, neovisno o tome je li riječ o materijalnim ili postupovnim pravilima. Također je pojasnio da se detaljni aranžmani za ubiranje poreza bilo koje vrste ne mogu odvojiti od sustava oporezivanja odnosno davanja s kojim su povezani (presuda od 29. travnja 2004., Komisija/Vijeće, C-338/01, EU:C:2004:253, t. 66.).
- 28 Kao drugo, to tumačenje također proizlazi iz mjesta tih odredbi u Ugovorima. Naime, članak 114. stavak 2. UFEU-a dio je poglavlja 3., naslovljenog „Usklađivanje zakonodavstava”, koje slijedi iza poglavlja 2., naslovljenog „Porezne odredbe”, iz glave VII., čiji su predmet „[z]ajednička pravila o tržišnom natjecanju, oporezivanju i usklađivanju zakonodavstava” UFEU-a. Slijedom toga, sve što je povezano s navedenim poglavljem 3., odnosno usklađivanjem zakonodavstava, ne odnosi se, i ne može se odnositi, na ono što je obuhvaćeno poglavljem 2., odnosno poreznim odredbama.
- 29 Kao treće, isto rasuđivanje prevladava kad je riječ o sekundarnom pravu donesenom na temelju članka 95. UEZ-a, a kasnije članka 114. UFEU-a. Usto, to proizlazi iz doslovnog tumačenja širokog pojma upotrijebljenog u članku 1. stavku 5. točki (a) Direktive 2000/31, odnosno „područja oporezivanja”, koje stoga zahtijeva široko tumačenje, kao što je to Sud priznao, primjerice, u pogledu pojma „područje prijevoza”, koji je širi od pojma „usluga prijevoza” (presuda od 15. listopada 2015., Grupo Itevelesa i dr., C-168/14, EU:C:2015:685, t. 41.).
- 30 Kao četvrto, ta su razmatranja potkrijepljena tekstom uvodnih izjava 12. i 13. Direktive 2000/31, u kojima se navodi da ta direktiva iz svojeg područja primjene isključuje „oporezivanje” i da ona „nema za cilj utvrđivanje pravila o fiskalnim obavezama”.
- 31 U ovom je slučaju nesporno da su usluge poput onih koje pruža Airbnb Ireland usluge informacijskog društva obuhvaćene Direktivom 2000/31, s obzirom na to da je Sud tako definirao uslugu posredovanja čiji je cilj posredstvom elektroničke platforme povezati uz naknadu potencijalne najmprimce i profesionalne ili neprofesionalne iznajmljivače koji nude kratkotrajni smještaj, pri čemu se pružaju i određene usluge kojom se ta usluga posredovanja dopunjuje (presuda od 19. prosinca 2019., Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, t. 49. i 69.).
- 32 Međutim, kao što je to istaknuo sud koji je uputio zahtjev, primjenjivost te direktive na glavni postupak uvjetovana je time da se članak 12. Uredbe od 23. prosinca 2016. – koji obvezuje posrednike, kada je riječ o turističkim smještajnim objektima koji se nalaze u Regiji glavnog grada Bruxellesa, za koje djeluju kao posrednici ili vode njihovu promidžbenu politiku, da dostave poreznoj upravi, na njezin pisani zahtjev, podatke o upravitelju i turističkim smještajnim objektima te broj noćenja i iznajmljenih smještajnih jedinica tijekom protekle godine – ne može smatrati obuhvaćenim „područjem oporezivanja”, jer se u protivnom, u skladu s člankom 1. stavkom 5. točkom (a) Direktive 2000/31, nalazi izvan njezina područja primjene.
- 33 U tom pogledu valja istaknuti da, iako je točno da adresati članka 12. Uredbe od 23. prosinca 2016., samog po sebi, nisu obveznici paušalnog turističkog poreza, nego osobe koje djeluju kao posrednici u iznajmljivanju turističkog smještaja uz naknadu, i da je njegov predmet samo pružanje informacija upravi Regije glavnog grada Bruxellesa, pod prijetnjom novčane kazne, ipak je, kao prvo, primatelj tih informacija porezna uprava, kao drugo, kao što to ističe sam sud koji je uputio zahtjev, taj je članak dio poreznog propisa, odnosno Uredbe od 23. prosinca 2016. i, kao

treće, informacije čija se dostava tom odredbom nalaže sadržajno su neodvojivo povezane s navedenim propisom, s obzirom na to da su takve prirode da omogućavaju identifikaciju stvarnog obveznika navedenog poreza, osnovu za izračun poreza, odnosno privatni smještaj u domaćinstvu, broj smještajnih jedinica i broj noćenja, te, slijedom toga, njegov iznos.

- 34 Stoga na prvo pitanje valja odgovoriti da odredbu poreznog propisa države članice koja obvezuje posrednike – kada je riječ o turističkim smještajnim objektima koji se nalaze u regiji te države članice za koje djeluju kao posrednici ili vode njihovu promidžbenu politiku – da regionalnoj poreznoj upravi, na njezin pisani zahtjev, dostave podatke o upravitelju i turističkim smještajnim objektima te broj noćenja i iznajmljenih smještajnih jedinica tijekom protekle godine, treba smatrati, po svojoj prirodi, neodvojivo povezanom s propisom čiji je ona dio i da je, slijedom toga, obuhvaćena „područjem oporezivanja” koje je izričito isključeno iz područja primjene Direktive 2000/31.

Drugo pitanje

Dopuštenost

- 35 Talijanska i austrijska vlada smatraju da je drugo pitanje nedopušteno jer sud koji je uputio zahtjev nije dao pojašnjenja koja se zahtijevaju člankom 94. točkom (c) Poslovnika Suda u prilog pozivanju na članke 1. do 3. Direktive 2006/123 i članak 56. UFEU-a te nije pojasnio koje posljedice namjerava izvesti iz željenog tumačenja tih odredbi za rješenje spora u glavnom postupku. Stoga iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku ne proizlazi da je to pitanje potrebno.
- 36 Valja utvrditi da je drugo pitanje podijeljeno na dva dijela, pri čemu se u okviru prvog dijela želi saznati protivi li se nacionalni propis poput onog o kojemu je riječ u glavnom postupku člancima 1. do 3. Direktive 2006/123, a u okviru drugog dijela, je li takav propis usklađen s člankom 56. UFEU-a.
- 37 Kad je riječ o prvom dijelu drugog pitanja, točno je da sud koji je uputio zahtjev nije pružio nikakvu naznaku u prilog navođenju članaka 1. do 3. Direktive 2006/123, tako da Sud nije upoznat s razlozima koji su taj sud naveli da se zapita o tumačenju tih odredbi ni s vezom koja po mišljenju tog suda postoji između potonjih i članka 12. Uredbe od 23. prosinca 2016., suprotno zahtjevima utvrđenima u članku 94. točki (c) Poslovnika (vidjeti u tom smislu rješenje od 30. lipnja 2020., Airbnb Ireland i Airbnb Payments UK, C-723/19, neobjavljeno, EU:C:2020:509, t. 29.). Stoga je taj prvi dio drugog prethodnog pitanja nedopušten.
- 38 S druge strane, kad je riječ o drugom dijelu drugog pitanja, u zahtjevu za prethodnu odluku sud koji je uputio zahtjev u više navrata navodi članak 56. UFEU-a u sažetku svih tužbenih razloga koje je istaknuo Airbnb Ireland. Slijedom toga, Sud može utvrditi točnu vezu koju, u specifičnom kontekstu glavnog postupka, taj sud uspostavlja između te odredbe i članka 12. Uredbe od 23. prosinca 2016. Stoga drugi dio drugog pitanja valja smatrati dopuštenim i na njega meritorno odgovoriti.

Meritum

- 39 U okviru drugog dijela drugog pitanja sud koji je uputio zahtjev u biti pita je li propis poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku – koji obvezuje pružatelje usluga posredovanja u prometu nekretninama, neovisno o njihovu mjestu poslovnog nastana i načinu na koji posreduju, da, kada je riječ o turističkim smještajnim objektima koji se nalaze u regiji predmetne države članice za koje djeluju kao posrednici ili vode njihovu promidžbenu politiku, dostave regionalnoj poreznoj upravi, na njezin pisani zahtjev, podatke o upravitelju i turističkim smještajnim objektima te broj noćenja i iznajmljenih smještajnih jedinica tijekom protekle godine – u suprotnosti sa zabranom propisanom u članku 56. UFEU-a.
- 40 Najprije valja istaknuti da se člankom 12. Uredbe od 23. prosinca 2016. uvodi obveza postupanja u skladu sa zahtjevom za dostavu informacija poreznih tijela u pogledu svih posrednika čija se djelatnost odnosi na turističke smještajne objekte koji se nalaze u Regiji glavnog grada Bruxellesa, neovisno o mjestu poslovnog nastana tih posrednika i, slijedom toga, neovisno o državi članici u kojoj imaju poslovni nastan, a da pritom nije relevantan način na koji ti gospodarski subjekti posreduju, digitalnim putem ili nekim drugim sredstvima komunikacije.
- 41 Takav propis stoga nije diskriminirajući te se, kao takav, ne odnosi na uvjete pružanja usluga posredovanja, nego samo obvezuje pružatelje usluga da, nakon pružanja usluge o tome sačuvaju podatke radi pravilne naplate poreza u vezi s iznajmljivanjem robe o kojoj je riječ od predmetnih vlasnika.
- 42 S tim u vezi, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da nacionalno zakonodavstvo koje se primjenjuje na sve subjekte koji obavljaju djelatnost na državnom području, koje nema za cilj utvrditi uvjete pružanja usluga poduzetnika o kojima je riječ te čiji su eventualni ograničavajući učinci na slobodno pružanje usluga previše neizvjesni i neizravni da bi se obveza koju to zakonodavstvo nameće mogla smatrati preprekom toj slobodi, nije u suprotnosti sa zabranom iz članka 56. UFEU-a (presuda od 8. svibnja 2014., Pelckmans Turnhout, C-483/12, EU:C:2014:304, t. 25. i navedena sudska praksa).
- 43 Iako priznaje da članak 12. Uredbe od 23. prosinca 2016. nije diskriminatoran u teoriji, Airbnb Ireland smatra da on u praksi osobito utječe na usluge posredovanja poput onih koje on pruža.
- 44 Točno je da razvoj tehnoloških sredstava kao i trenutna struktura tržišta usluga posredovanja u prometu nekretninama dovode do zaključka da posrednici koji svoje usluge pružaju putem internetske platforme mogu, na temelju propisa poput onog o kojem je riječ u glavnom postupku, biti suočeni s obvezom prosljeđivanja podataka poreznoj upravi koja je učestalija i znatnija od one kojoj podliježu drugi posrednici. Međutim, ta veća obveza samo je odraz većeg broja transakcija koje navedeni posrednici izvršavaju i njihova odnosnog tržišnog udjela. Slijedom toga, iz toga ne proizlazi nikakva diskriminacija.
- 45 Nadalje, valja istaknuti da porezne obveze po samoj svojoj prirodi pružateljima usluga stvaraju dodatne troškove.
- 46 Sud je već imao priliku istaknuti da mjere čiji je jedini učinak opterećenje predmetnih usluga dodatnim troškovima i koje na isti način utječu na pružanje usluga između država članica kao i unutar iste države članice nisu obuhvaćene člankom 56. UFEU-a (vidjeti presudu od 22. studenoga 2018., Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank, C-625/17, EU:C:2018:939, t. 32. i navedenu sudska praksu).

- 47 Naposlijetku, iako obveza nametnuta svim posrednicima da poreznoj upravi dostave informacije kada ona to od njih zatraži, a koje se odnose na podatke o upravitelju i turističkim smještajnim objektima te o broju noćenja i iznajmljenih smještajnih jedinica tijekom protekle godine, može prouzročiti dodatne troškove, pogotovo kad je riječ o istraživanju i pohranjivanju predmetnih podataka, valja primijetiti da, osobito u slučaju usluga posredovanja koje se pružaju digitalnim putem, posrednici poput Airbnb-a pohranjuju predmetne podatke tako da je, u svakom slučaju, dodatan trošak koji posrednicima stvara ta obveza umanjena.
- 48 U tom je pogledu dovoljno uputiti na njegove izjave u predmetu u kojem je donesena presuda od 19. prosinca 2019., Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112), u kojima je naveo da kao uslugu nudi „sustav ocjenjivanja najmodavaca i najmoprimaca dostupan budućim najmodavcima i najmoprimcima”, što automatski podrazumijeva pohranjivanje podataka koji se na njih odnose.
- 49 Stoga na drugi dio drugog pitanja valja odgovoriti na način da propis poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku – koji obvezuje pružatelje usluga posredovanja u prometu nekretninama, neovisno o njihovom mjestu poslovnog nastana i načinu na koji posreduju, da, kada je riječ o turističkim smještajnim objektima koji se nalaze u regiji predmetne države članice za koje djeluju kao posrednici ili vode njihovu promidžbenu politiku, dostave regionalnoj poreznoj upravi, na njezin pisani zahtjev, podatke o upravitelju i turističkim smještajnim objektima te broj noćenja i iznajmljenih smještajnih jedinica tijekom protekle godine – nije u suprotnosti sa zabranom propisanom u članku 56. UFEU-a.

Treće pitanje

- 50 Treće prethodno pitanje odnosi se na tumačenje članka 15. stavka 2. Direktive 2000/31 i temelji se na pretpostavci da je potonja primjenjiva na glavni postupak. Međutim, iz odgovora na prvo pitanje proizlazi da to nije slučaj. Stoga na treće pitanje ne treba odgovoriti.

Troškovi

- 51 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (drugo vijeće) odlučuje:

- 1. Odredbu poreznog propisa države članice koja obvezuje posrednike – kada je riječ o turističkim smještajnim objektima koji se nalaze u regiji te države članice za koje djeluju kao posrednici ili vode njihovu promidžbenu politiku – da dostave poreznoj upravi, na njezin pisani zahtjev, podatke o upravitelju i turističkim smještajnim objektima te broj noćenja i iznajmljenih smještajnih jedinica tijekom protekle godine, treba smatrati, po svojoj prirodi, neodvojivo povezanom s propisom čiji je ona dio i da je, slijedom toga, obuhvaćena „područjem oporezivanja” koje je izričito isključeno iz područja primjene Direktive 2000/31/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2000. o određenim pravnim aspektima usluga informacijskog društva na unutarnjem tržištu, posebno elektroničke trgovine.**

- 2. Propis koji obvezuje pružatelje usluga posredovanja u prometu nekretninama, neovisno o njihovom mjestu poslovnog nastana i načinu na koji posreduju, da, kada je riječ o turističkim smještajnim objektima koji se nalaze u regiji predmetne države članice za koje djeluju kao posrednici ili vode njihovu promidžbenu politiku, dostave regionalnoj poreznoj upravi, na njezin pisani zahtjev, podatke o upravitelju i turističkim smještajnim objektima te o broju noćenja i iznajmljenih smještajnih jedinica tijekom protekle godine, nije u suprotnosti sa zabranom propisanom u članku 56. UFEU-a.**

Potpisi